

Stalo se to ještě téhož dne odpoledne. Starý pán odpočíval u studeného krbu a kocour Meruňka mu vrátil na klíně. Šalvěje volaly ven všechny vůně jarní zahrady. Pán jeho kňučení vyslyšel, pootevřel dveře na terasu. Pes vyběhl ven, čumák skloněný k zemi. Vincent se opět pohodlně usadil u krbu.

Za plotem stálo učitelovo kolečkové křeslo. Bylo prázdné. Šalvěj na vteřinu strnul a pak bleskurychle proběhl tajnou dírou pod pletivem.

V učitelově zahradě nebyl nikdo. Spolehlivý čenich ale Šalvěje dovedl až k dřevěnému plotu, kterému v rohu chybělo pár prken. A tam to spatřil.

Přímo v záhoně seděla starší žena v květované zástěře. Na ruku měla stejné zahradnické rukavice, kterými ráno mávala na Vincenta s Šalvějem. Tvářila se nešťastně a trochu vystrašeně.

„Budete v pořádku, upadla jste,“ konejšil ženu její zachránce, „zatočila se vám hlava?“ Přes ramena se jí snažil přehodit kostkovanou deku. I přes třes svých slabých nohou jí pomáhal vstát z mokré hlíny. Učitel!

Šalvěj na nic nečekal a vyrazil nejrychlejším během k domovu pro pomoc. S kňučením skočil dovnitř.

„Ach, Šalvěji, copak se děje?“ polekal se dřímající starý pán.

Než se vzpamatoval, štěkot se opět ozýval ze zahrady. S důvěrou vyběhl za psem.